

نامه ی سرگشاده ای جمعی از روشنفکران ایرانی و سوئدی

به وزیر امور خارجه ی سوئد، کارل بیلت
سه شنبه ۲۷ مرداد ۱۳۸۸ - ۱۸ اوت ۲۰۰۹

سوئد که ریاست دورهای اتحادیه اروپا را به عهده دارد باید شهادت آن را داشته باشد که به سرکوب آزادی بیان، سرکوب مطبوعات، سرکوب هر نوع تجمع، سانسور، زندان و قتل، یعنی همه ی آنچه که رژیم ایران مرتکب شده است، اعتراض کند.

سوئد کشوری است با سنت و آوازه ی دفاع از حقوق بشر. ما شرکت فعال سوئد را در مبارزه برای آزادی و دموکراسی در ویتنام و آفریقای جنوبی به یاد داریم و می خواهیم همچنان به سوئد به مثابه سرزمینی مدافع حقوق بشر و دموکراسی مغرور باشیم.

پس از سی سال نارضایتی از جمهوری اسلامی که با وعده ی جایگزین کردن دیکتاتوری شاه با دموکراسی بر سر کار آمد، خشم مردم ایران امروز سرریز شده است. در طول چند ماه اخیر دنیا شاهد بوده است که چگونه تظاهرات مسالمتآمیز مردم ایران با خشونت افسارگسیخته ی رژیم جمهوری اسلامی روبرو شده است. تنها جرم این مردم آن بوده که به نتیجه ی انتخابات اعتراض داشته اند. مردم ایران در ابعاد میلیونی به خیابان ها آمدند تا نارضایتی خود را از رژیم اسلامی نشان دهند. آنها یک سؤال ساده داشتند: رأی من کجاست؟ پاسخ رژیم اما گاز اشکآور بود و دستگیری و گلوله.

دنیا تصویر ندا، دختر جوان بیگناهی را که روز روشن در خیابان مورد اصابت گلوله قرار گرفت و خون از دهانش بیرون زد، فراموش نخواهد کرد. تصویر ندا در حالی در سراسر جهان پخش شد که احمدینژاد برای آن که جهان نفهمد او و رژیمش با شهروندان خود چه میکنند، همه ی روزنامه نگاران خارجی را از ایران اخراج و گروه کثیری از روزنامه نگاران داخلی را دستگیر کرده بود. ندا نماد مبارزهای شد که هنوز در ایران در جریان است و همبستگی و تحسین جهانیان را برانگیخته است. جهان به این فاجعه به سرعت واکنش نشان داد. ایتالیا، عضو اتحادیه اروپا، در اعتراض به رژیم ایران، خیابانی را در رم به نام ندا کرد. آلمان، فرانسه و انگلیس اعلام کردند که پیام تبریکی برای احمدی نژاد نخواهند فرستاد. اما سوئد، سخنگوی اتحادیه اروپا، چه کرد؟ سوئد با حضور نماینده ی ارشدش در

ایران، سفیر ماگنوس ورنستد، در مراسم تحلیف احمدینژاد به عنوان رئیس جمهور مشروعیت این رژیم را تأیید کرد. این مسئله نه تنها ایرانیان مقیم سوئد را که سیاستمداران و شهروندان سوئد و دیگر کشورهای اتحادیه اروپا را شوکه کرد. حرکت سوئد چراغ سبزی بود به احمدی نژاد تا با شهروندان کشورش تنها به خاطر این که مشروعیت او را به عنوان رئیس جمهور زیر سؤال برده‌اند، با خشونت تمام برخورد کند و همزمان از حمایت دموکراسی‌های غربی برخوردار شود. حتی اگر سیاست سوئد مبتنی بر این است که در صحنه حضور داشته باشد تا شرایط را از نزدیک مورد مطالعه قرار دهد و بتواند تأثیرگذار باشد، چرا نباید مقامی پایین‌تر از سفیر در مراسم شرکت نکند تا حداقل نشان داده شود که سوئد به سیاست احمدینژاد اعتراض دارد؟ سوئد که ریاست دوره‌های اتحادیه اروپا را به عهده دارد باید شهادت آن را داشته باشد که به سرکوب آزادی بیان، سرکوب مطبوعات، سرکوب هر نوع تجمع، سانسور، زندان و قتل، یعنی همه‌ی آنچه که رژیم ایران مرتکب شده است، اعتراض کند.

سوئد کشوری است با سنت و آوازه‌ی دفاع از حقوق بشر. ما شرکت فعال سوئد را در مبارزه برای آزادی و دموکراسی در ویتنام و آفریقای جنوبی به یاد داریم و می‌خواهیم همچنان به سوئد به مثابه سرزمینی مدافع حقوق بشر و دموکراسی مغرور باشیم.

بهروز شیدا (منتقد و پژوهشگر ادبی)، آذر محلوجیان (نویسنده)، علی لاله‌جینی (مترجم)، فروغ حاشابیکی (استاد دانشگاه)، هاید درآگاهی (دکترای ادبیات انگلیسی)، مسعود مافان (سردبیر نشریه باران)، فرامرز پویا (روزنامه‌نگار)، شهاب فیضی (فرهنگ‌ورز)، آرنه روت (نویسنده، روزنامه‌نگار)، علی حضوری (استاد سابق دانشگاه شیراز)، متا اوتوسون (مترجم)، نامدار ناصر (مترجم)، ماریا اکمن (مترجم)، یوران گریدر (شاعر)، هادی فهیمیر (مربی انفورماتیک)، مرتضی ثقفیان (شاعر)، اگنتا پلهیل (نویسنده)، شرشتین گوستافسون (مترجم)، اندرش بودهگورد (مترجم)، مهرداد درویشپور (استاد دانشگاه)، سیو ویدربری (نویسنده)، گابریلا هوکانسون (نویسنده)، رباب محب (شاعر)، لیو دوئه (مجسمه‌ساز)، آنا والدس (نویسنده)، بریگیتا استنبری (نویسنده)، فیرات چوری (نویسنده)، اسوانته ویلر (ناشر)، فرج بایراکدار (شاعر)، الیزابت اولین (نویسنده)، لنا کالنبری (نویسنده)، جاسیم محمد (شاعر)، ماریا مودیک (نویسنده)، سخنگوی سابق کمیته‌ی دفاع از نویسندگان زندانی در انجمن قلم سوئد)، ناصر زراعتی (نویسنده)، بریگیتا والین (سردبیر نشریه کاروان)، یوناس مودیک (ناشر، نویسنده)، پَر ویتن (سردبیر نشریه

اَرنا)، اگنتا کلینگزپور (نویسنده)، کوردو باکسی (روزنامہنگار)،
داریوش کارگر (نویسنده، پژوهشگر)، هوکان آ بنگتسون (مدیر کل گروه
اَرنا)، کارینا ریدبری (نویسنده)، اولا لارشمو (نویسنده)، ربیع
نیکو (روزنامہنگار)، مایبریت ویگ (نویسنده)، نسیم عقیلی (بازیگر
تئاتر و سردبیر نشریہ فول)، جسیکا کمپہ (منتقد هنری)، بہرام
رچمانی (نویسنده)، بیورن لینل (ناشر)، آندرزج تیچی (نویسنده)،
اَسا لیندربوری (روزنامہ نگار، نویسنده)، ماریا ہرنگر
(نویسنده)، بریگیتا اوہمن (کارگردان)، فتانہ
نیکخاکیان (فرہنگورز)، قاسم سول (زندانی سیاسی سابق)، اکبر اقرافی
(سیاستمدار کمون ورمدو)، مرات کوثری (خبرنگار)، بنگت سودربری
(استاد دانشگاہ، رئیس انجمن استیگ داگرمن)، طاہرہ نوری (متخصص
آمار)، منیر دستسری (متخصص آمار)، نورالدین چاتی (فرہنگ ورز)